Societat | Clara Tena | Actualitzat el 12/03/2022 a les 19:55

?Deixeu-los en pau

«És moment de valorar que encara hi ha periodistes que hi volen ser, que passen fred, son i por per fer-nos arribar el que realment passa»

No entenc el periodisme sense moure el cul de la cadira, sense aixecar un telèfon o sense tenir les teves fonts. És el que em van ensenyar a la facultat i el que vaig aprendre recent llicenciada al setmanari *l'Ebre*, que per cert, ara celebra 20 anys. Per molts més! Des d'una petita però excel·lent redacció i amb l'agenda buida tocava picar pedra per aconseguir temes. Era això o perdre'm pel camí. Era això o no ser periodista. Local, sí, però periodista. Tot i que si es tracta d'ofici poca diferència hi ha.

Sense cap intenció de donar cap lliçó a ningú, només faltaria, veig com alguns estan oblidant l'essència d'allò que em van dir que era la meva professió. Amb això d'internet no cal buscar telèfons i amb això de les agències, que vagin fent que davant l'ordinador s'hi està molt bé. Com creure's que mous l'agenda informativa sense moure un dit.

Jo vaig ser la primera sorpresa i al mateix temps crítica amb el desplegament que van fer al principi mitjans de casa nostra amb la guerra d'Ucraïna. Mentre uns discutien si era guerra o invasió o si li dèiem Kiev o Kíiv, l'anada i vinguda de corresponsals i directors de programes era un no parar. Potser exagerat d'entrada. Però amb el pas de dies tot plegat ha agafat una nova dimensió.

Una guerra econòmica a nivell mundial que també justifica un desplegament a tots els nivells. Alguns li diran ego, aquell 'jo també hi vaig ser'. O 'jo ho vaig viure i ho vaig explicar'. Altres ho veuran com una despesa innecessària amb els temps que corren. Però precisament per aquests nous temps és pel que té realment valor explicar les coses des d'on passen. Sense frivolitats, com estan fent algunes cadenes privades, i amb els peus a terra com ens mereixem com a espectadors. El relat i com ens arriba és el que compta. La veritat ho és tot.

Ara no és moment de crítiques, de plantejar si aquest o l'altre s'han desplaçat 3.000 quilòmetres per fer-se la foto. És moment de deixar-los en pau. Que facin la seva feina en les millors condicions possibles. De valorar que encara hi ha periodistes que hi volen ser, que passen fred, son i por per fer-nos arribar el que realment passa. Però mentre passa, esperem que aviat, aquí el covid i l'escàndol de la llum i la benzina també han d'obrir informatius cada dia. Mentre passa, els mitjans locals segueixen picant pedra.